

Der dukker af disen min fædrene jord

Tekst: Jeppe Aakjær, 1905
Melodi: Carl Nielsen, 1917

1.

Der dukker af disen min fædrene jord
med åser og agre og eng.
Med ryggen mod syd og med tåen mod nord
den redte bag sander sin seng.
Dog ej for at sove retfærdiges søvn,
thi sjældent er landet i ro,
men stormene går,
og brændingen slår
på kysten med djærveste kno.

2.

Der ruller de bække så tungt gennem dal,
langmodigt ta'r åen imod
og skrider til havs i en sindig spiral,
forinden den drev det til flod.
Men hvor den kan glitre en sensommer kvæld
når laksen går op mod dens strøm,
når siv og når flæg
får dugstænk i skæg,
og dagen går bort som en drøm.

3.

Mørkt stiger en høj over kornhavet op,
med blåbær og lyng er den klædt.
Blandt risenes ranker en lærke med top
sig gynger og kvidrer så spædt.
Det bølger af rug imod kimingens rand,
i dale, på banker den står,
får runding og form
i godtvejr og storm
som barnet, mens gængerne går.

4.

Hvad var vel i verden det fattige liv
med al dets fortærende tant,
om ikke en plet med en dal og lidt siv
vort hjerte i skælvinger bandt!
Om ikke vi drog fra det yderste hav
for bøjet og rynket at stå
og høre de kluk,
de mindernes suk
fra bækken, vi kyssed som små!

5.

Velsignede land, hvor i stormvejret bor
et folk, som er øvet i savn,
jeg ejed vel aldrig et gran af din jord,

som hjemløs jeg kvitted min stavn.
Du rakte mig ud fra dit stenede krat
en høstnat så kroget en stav.
Når staven er brudt,
og livsgangen slut,
kanske du da skænker en grav.

Jeppe Aakjær, 1866-1930,
Carl Nielsen, 1865-1931,